Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 248 454 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. FADIGA**
Terhulpsesteenweg 177/10
1170 WATERMAAL-BOSVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [F.N.,I.M.]

geboortedatum: […]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[…]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoonst werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarig kind geeft haar niet automatisch recht op verblijf.
Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"1- Schending artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991
De wet van 29 juli 1991 bepaalt in artikel 2:: « De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. » ;

Dat artikel 3 bepaalt: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. » ;
Er werd geoordeeld dat « s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée par la partie requérante [...] si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, toutefois, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ce qui implique que la motivation doit répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE, arrêt n° 44468, 31 mai 2010, 3.1. V aussi : C.E, arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et n° 101.283 du 29 novembre 2001) ;
vrije vertaling : "wat betreft de verplichtingen die op de administratieve autoriteiten rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de administratieve handelingen waarvan de inbreuk door verzoeker wordt ingeroepen [...] als de De formele motiveringsplicht die op de autoriteit rust, houdt geenszins de gedetailleerde weerlegging in van alle argumenten van verzoeker, maar houdt wel de verplichting in om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de handeling hebben vastgesteld aangevallen, hetgeen impliceert dat de motivering moet reageren, ook al is dit impliciet maar zeker, op de essentiële argumenten van de betrokken persoon (RW, arrest nr. 44468, 31 mei 2010, 3.1. Zie ook: RS, arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);
In het kader van haar zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier om haar beslissing te nemen met de volledige kennis van de feiten.
In casu is het duidelijk dat verweerster, door een zorgvuldige analyse van de objectieve elementen van het dossier niet te hebben uitgevoerd, haar beslissing niet voldoende heeft kunnen motiveren en derhalve haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.
Deze formaliteit is door de administratie geenszins vervuld, temeer daar verzoekster, nadat zij alle documenten met betrekking tot haar verklaring van wettelijke samenwoning bij het gemeentebestuur van Kortenberg had ingediend, de uitkomst van haar aanvraag afwachtte toen zij werd bevolen het grondgebied van de verwerende partij te verlaten.
Dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster
Dat de bestreden beslissing daarom de zorgplicht schendt.
Dat deze reden in principe volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen;
2- Schending van artikel 13 EVRM
Overwegende dat in het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten op 17.09.2020 aan de aanvrager is meegedeeld
Zij kreeg echter wettelijk een termijn van dertig dagen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, om beroep in te stellen bij de ERK tegen bovenvermelde beslissing.
Derhalve moet worden aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking slechts tot gevolg heeft dat de verzoeker het recht op een doeltreffende voorziening in rechte tegen de bestreden beschikking wordt ontnomen.
Het is immers moeilijk, zo niet onmogelijk, om dat recht uit te oefenen, hoe legitiem het ook is, of er voordeel uit te halen als het zich in zijn land van herkomst bevindt.
Daartoe heeft de Raad van State in een andere zaak geoordeeld dat "...redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de aanwezigheid van de verzoeker op het grondgebied noodzakelijk is om de doeltreffendheid te verzekeren van het rechtsmiddel waarin de wet voorziet en dat zij heeft besloten zich tot de rechtbank van eerste aanleg te wenden om haar recht op een huwelijk te doen gelden dat wordt gewaarborgd door artikel 12 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten... dat in dit opzicht het middel ernstig is ... dat door hem uit te zetten zonder hem toe te staan zijn verhaalsrecht in huwelijkszaken uit te oefenen, het hem definitief verhindert dat recht uit te oefenen". (E.C. 25 maart 2005, nr. 146.666. RDE 2005, blz. 43).
Bovendien zij eraan herinnerd dat in artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) het beginsel van de doeltreffendheid van een rechtsmiddel voor een nationale autoriteit is vastgelegd;
Dit artikel bepaalt: "Een ieder wiens rechten en vrijheden in dit Verdrag zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte voor een nationale autoriteit..."
De uitvoering van de bestreden handeling zou dus in strijd zijn met het in het EVRM neergelegde doeltreffendheidsbeginsel.
3- Schending van artikel 8 van het EVRM
Overwegende dat verzoekster in België een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld dat beschermd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;

Zij heeft in België een emotionele familiebanden met zijn verloofde , die in België woont, dat vormt immers een uitzonderlijke omstandigheid die rechtvaardigt dat de verzoeker zonder beperking in België mag verblijven.
De verzoekster heeft in Belgie een gezinsof priveleven..
Volgens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens "heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn privé en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie".*
Verzoeker woont sinds 2018 met haar verlofde met haar verloofde en zijn 7-jarige dochter sinds juli 2018. en vormt met hen een gezinseenheid die door artikel 8 EVRM wordt beschermd.
Het recht van verzoeker op een gezinsleven wordt geschonden indien zij gedwongen wordt terug te keren naar zijn land van herkomst.
Overwegende dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak het Parlement tegen de Raad van 2006 en Chakroun van 2010, heeft bijgedragen tot een betere bescherming van het recht op gezinshereniging, hetgeen inherent is aan het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven, die de Commissie in haar mededeling heeft genoemd alvorens andere instructies aan de lidstaten toe te voegen.
De bestreden beschikking schendt derhalve artikel 8 EVRM;
4- Voor de niet-naleving van dit besluit om het grondgebied te verlaten op 11.03.2019
Terwijl, ter herinnering, "[...]. Het recht om in een procedure te worden gehoord, zoals dat geldt in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een nationale autoriteit de onderdaan van een derde land niet specifiek met betrekking tot een terugkeerbesluit hoort, wanneer dit recht van toepassing is, nadat hij het onrechtmatige karakter van zijn verblijf op het nationale grondgebied heeft vastgesteld na een procedure die zijn recht om te worden gehoord ten volle heeft geëerbiedigd, overweegt hij een dergelijk besluit ten aanzien van hem te nemen, ongeacht of dit terugkeerbesluit al dan niet het gevolg is van een weigering van een verblijfsvergunning" (HvJEU, 5 november 2014, C- 166/13).
In het onderhavige geval moet erop worden gewezen dat verzoekster niet is gehoord voordat het bevel om het aangemelde grondgebied te verlaten op 17 september 2020 is uitgevaardigd,
hoewel zij over informatie beschikte die, indien daarmee rekening was gehouden, tot een ander resultaat van de betrokken administratieve procedure had kunnen leiden.
Hieruit volgt dat het bevel om het aangemelde grondgebied te verlaten fundamenteel onjuist was en dus niet op kosten van verzoekster in aanmerking kan worden genomen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de beslissingen van de besturen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *'afdoende'* wijze. Het begrip *'afdoende'* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid, worden uiteengezet. Zo wordt vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Voorts wordt in de bestreden beslissing geduid dat de gegevens dat verzoekster samen met haar partner de procedure tot wettelijke samenwoning heeft opgestart en dat zij samenwoont met haar partner en zijn kind, niet automatisch een recht op verblijf geven. Er wordt gemotiveerd dat de scheiding van verzoekster van haar partner en zijn minderjarig kind van tijdelijke duur is, met name de tijd die nodig is om in het land van herkomst de vereiste binnenkomst- en verblijfs-documenten te verkrijgen. Verweerder stelt dat een tijdelijke scheiding en terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven en dus niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;".

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat zij niet in het bezit is van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, met name een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Zij beroept zich evenwel op *'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'* om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Verzoekster verwijst meer bepaald naar de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van deze verdragsbepalingen dringt zich op.

2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster stelt dat zij een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België, nu zij *"emotionele familiebanden"* heeft met haar *"verloofde"* die in België woont. Zij stelt sinds 2018 met deze *"verloofde"* en zijn minderjarige dochter samen te wonen en een gezinseenheid te vormen.

Hoewel geenszins blijkt dat verzoekster verloofd is, moet wel worden vastgesteld dat zij de procedure had opgestart om wettelijk samen te wonen met een man die sinds 27 februari 2020 de Belgische nationaliteit heeft. Deze procedure liep nog op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat het ingeroepen gezinsleven wordt betwist. In het voorliggende geval focust de Raad zijn onderzoek dan ook op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd.

Verzoekster toont daarnaast niet aan dat zij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De situatie van verzoekster is deze van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. Zij betwist dit niet. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de

eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekster houdt onterecht voor dat er geen rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Uit de (motivering van de) bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Er is rekening gehouden met de opgestarte procedure tot wettelijke samenwoning en met de samenwoning in België. Verweerder merkt echter op dat noch de opgestarte procedure noch de samenwoning automatisch recht geven op verblijf in België, en dus de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet verhinderen. In de voorliggende situatie is verweerder van oordeel dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van haar Belgische partner en zijn kind, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betwist niet dat zij actueel geenszins is gerechtigd op een verblijf in België, dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat zij slechts tijdelijk wordt gescheiden van haar gezinsleden en dat zij de mogelijkheid heeft om later, indien toelating wordt gegeven tot de wettelijke samenwoning en zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, op legale wijze terug te keren naar België. Zij argumenteert op geen enkele wijze waarom een dergelijke tijdelijke scheiding problematisch zou zijn of haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen of waarom zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om, van zodra zij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij haar gezinsleden te verblijven. Er blijkt ook niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar gezinsleden in België en deze laatsten haar, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet regelmatig kunnen bezoeken. Ook meer algemeen toont verzoekster trouwens niet aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en dat er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat dit gezinsleven op normale en effectieve wijze wordt verdergezet in haar land van herkomst. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan worden aangenomen dat verzoeksters partner is geboren en opgegroeid in Kameroen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing de gezinsbanden dreigt te verbreken.

In voorliggende situatie moet verder worden benadrukt dat verzoeksters verblijf in België steeds precair dan wel illegaal was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel verzoekster als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in dit land vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoekster toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Zij blijft op dit punt in gebreke.

Verzoekster laat verder na een begin van bewijs voor te leggen van concrete banden tussen haar en het kind van haar partner of nog dat zij, wat de zorg en de opvoeding van dit kind betreft, enige noemenswaardige rol op zich zou nemen. Verzoekster maakt niet met enig begin van bewijs aannemelijk dat het hoger belang van dit kind zich op enigerlei wijze zou verzetten tegen haar tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet en relevant gegeven inzake haar gezinsleven ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient verder te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat

zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Verzoekster geeft nog aan dat een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar het recht op een doeltreffende voorziening in rechte tegen deze beslissing wordt ontnomen. In dit verband kan, in het voorliggende geval, worden opgemerkt dat verzoekster gedurende de gehele beroepsprocedure in België heeft kunnen verblijven zonder dat blijkt dat zij reeds is verwijderd van het Belgische grondgebied. Er blijkt niet dat verzoekster dienstig de schending van artikel 13 van het EVRM kan inroepen.

2.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Er blijkt niet dat enige relevante omstandigheid die haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.7. Verzoekster geeft in de uiteenzetting van haar middel nog aan dat zij van mening is dat het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht is miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoekster stelt wel dat *"zij over informatie beschikte die, indien daarmee rekening was gehouden, tot een ander resultaat van de betrokken administratieve procedure had kunnen leiden",* maar zij laat volledig na te concretiseren welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht nog had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	I. CORNELIS